

Péter Apostol élete

Írta: Csia Lajos

Az apostol élete tárgyalásánál két módszert lehet követni. Vagy időrendben minden válogatás nélkül elmondani élete eseményeit, vagy pedig az életét különösebben meghatározó szempontokat tűzni ki s úgy tárgyalni, hogy egy szempont alá tartozó eseményeket az egész életéből összeállítva egymás mellé, mondjuk el az egyes szempontok szerint az életét kitöltő eseményeket. Ez utóbbi mód kevesebb ismétléssel jár és áttekinthetőbb, ezt fogjuk követni.

1). szempont. Péter élete megettérése szempontjából.

Az első megettérést a /Ján. 1: 40-43/ olvassuk. Ebből látszik, hogy Pétert testvére: András hívta Jézushoz és ő ment azonnal. Péterre nézve ez egy kissé megalázó volt, hogy nem tartozott a legelső tanítványok közé. András bizonyágtételére tér meg Jézushoz és attól fogva Jézus tanítványa maradt. Egész egyszerű kis esemény az, amit itt az evangélium elmond. Csak annyit jegyez fel az evangélium, hogy Jézus először is valami hízelgőt mond Péternek. „*Te Simon vagy, a Jóna fia, téged Kéfasnak, azaz Kősziklának fognak hívni.*” A Kéfas arám szó - Petros, vagyis Kőszikla. Ettől fogva Péternek a két nevét, a Simont és a Petrost, aminek az Úr nevezte, együtt említi az írás így: Simon Péter. Mi is így ismerjük őt. Csak Simonnak nem is igen nevezzük. Jézus jövendölése beteljesedett.

Jézus emez evangelizálása nem hasonlít a modern evangelizátorok módszeréhez, akik először jól lepiszkolnak és aztán vígasztalnak. Jézus ahelyett, hogy szemére vetné Péternek bűneit, egy hízelgő megjegyzést tesz rá. Úgy látszik, hogy Jézus nem volt jó evangélista. Vagy a maiak nem tudnak evangelizálni? Ha közelről megnézzük a dolgot, látjuk, hogy Jézus nem hízelegni akart Péternek, hanem egy életcélt állított elébe. Arra kell törekednie ettől fogva Péternek, Kősziklának kell lennie. Tudjuk, hogy erre a dologra Jézus még visszatért de Péter ingadozó volt. Jézus egy új embert állított Péter elé, nem az ó-emberét, hanem új életcélt adott neki. Az igazi evangélium örömhír. Jézus ilyet közölt Péterrel. Bűnről nem esett szó köztük ez első találkozás alkalmával. Péter csak valami keveset hallott Jézusról. Azt lehet mondani Péter első megettérésének.

/Lukács 5: 1-11/. Péter második megettérése. Itt már van szó bűnről, csak az az érdekes, hogy erről nem az evangélista, hanem a bűnös beszél. Jézus csak örömet hoz, rengeteg halat! Egész éjszaka eltelt a hiábavaló halászattal. Pedig a halat sokkal könnyebb éjjel megfogni. Szomorú eredmény szegény reménykedő halászok számára. Akkor reggel jött Jézus. Ismerték már, de még nem jártak állandóan vele. Egyenesen belépett Jézus a Simon Péter hajójába. És nem tett úgy,

hogy magasról beszélt volna azokkal, akiket evangelizálni akart. Ő kért tőlük szívességet, hogy t.i. vigyék beljebb a partról. Csak amikor a tanítást befejezte, akkor szólt ismét Péterhez: Evezz a mélyre! És azután jött meg egy másik szó: Mester, jóllehet egész éjszaka fáradtunk és nem fogtunk semmit a Te parancsolatodra mégis kivetem a hálót. És amikor Péter engedelmeskedett és a hálót kivetette, nagy tömeg halat fogtak. Nem is tudták kihúzni a hálót. Intettek társaiknak és csak azok segítségével tudták kihúzni. Csak most esik szó a bűnről. Simon beszél róla. Mikor Jézusban felfedezi a magasabb lényt, egyszerre szívébe nyíllal az a látás, hogy ő bűnös ember és egyszerre szembe találja magát a szenttel. Jézus részéről viszont nem következik egy szó sem a bűnről, hanem azt mondja: Mostantól fogva embereket fogsz halászni.

Jézusnak tehát kell Péter és pedig úgy kell, ahogy van. És ismét egy új életcél állít Péter elé Jézus. A foglalkozása amit rábíz, magasabb rendű lesz, mint amit eddig űzött Péter. Ezért ugyan nem fognak pénzt fizetni és mégis most Péter, Jánossal és Jakabbal együtt otthagyja a hajót és ott hagy mindent és oda áll Jézus mellé. Ez megtérés volt. De nem az első, mert az ott történt Bethabarában, ahol egyszer megjelent Jézus és amikor Keresztelő János meglátta Őt, azt mondta Róla: „*Ímé az Istennek Báránya.*” Péter tulajdonképpen már ott állott Jézus mellé. Ez a második oda állás mélyebb volt két okból is. Először, mert jobban megismerte önmagát. Péter lelkébe bele nyílt az Isten világossága és meglátta magát Isten Szellemének világosságában. És ennek a fénynek Péter lelkébe való beáradás többet ért, mintha éjjeleken keresztül kopogtatta volna a fejét bűnei sorolásának kalapácsütéseivel. Másodszor pedig, mert Péter most jobban oda adta magát az Úrnak. Eddig is az Úr tanítványának tartotta Péter magát, de folytatta tovább a mesterséget. Viszont most otthagyott mindent az Úrért. Az önmagában való bizalom elvesztésével rábízta magát az Úrra. A megtérésnek része volt a - feltétlen bizalom az Úrban. Saját magában és az Úrban egyaránt mélyebbre hatolt most Péter, és rálepett arra az útra, amelyet Jézus mutatott neki. Itt újabb eseményképet kapott Péter, mely korábbi hivatásából magasabbra szólította Őt, de oda kellett adni érte az előzőt.

Máté. 16: 13-28 versek. Ez a harmadik megtérés egy csodálatos bizonyágtétel volt. Mikor a bűnös megtér, bizonyágot tesz arról, amit kapott. Ma is szokás konferenciákon, gyülekezetekben odaállítani bizonyágtévő embereket, akik elmondják, hogy mit nyerek az Úrtól megtérésükben. Jézus is valami ilyenfélét tesz itt, de csak a tanítványok kicsiny köre előtt és nem a nagy nyilvánosság előtt. Csak egy feleletet kért Jézus egyetlen kérdésre. „*Te vagy a Messiás, az élő Istennek Fia*”, „*Te mindenek felette vagy ezen az egész világon.*” Ezt a vallomást Péter azután tette, hogy Jézus megkérdezte a tanítványoktól, micsoda Őfelőle az

emberek vélekedése és a tanítványok el is mondtak mindent erre vonatkozólag. Abból kiderült, hogy az emberek úgy vélekedtek, azt sejtették, hogy valami „nagy” dolog történik, valaki „nagy” jár közöttük, de addig nem érkeztek el - mint Péter. És amikor ez a kérdés elhangzott egyenesen a tanítványok felé, Péter egyszerre csak oda állott és elmondta a legnagyobbat, amit ember elmondhat Jézusról. Péter ebben elhagyta az emberek véleményét és azt mondta el, amit a világ nem mondhat soha. Jézus megint egy új eszményképet állít Péter elébe. Mintha minden megtérésben egy-egy új életcél jelennek meg az ember szemei előtt! Ez a cél mindig új és mindig magasabb és több. Most az első megtérés alkalmával mondott nyilatkozatot újítja meg Jézus. De ebben a nyilatkozatban egyben a zsidó egyházzal szemben egy új egyház felépítését jelenti be Jézus. Péternek új életcélja: hordozni mások hitét, mások életét, - oly életcél mely kevés embernek adatik meg.

De Péter már a következő pillanatban lezuhan az új életcél magasságából, mert mindjárt ezek után azt halljuk: „*Eredj a hátam mögül Sátán*”. Hogy egyezik ez a két kijelentés egymással? Úgyhogy Péter először oly magasra emelte Jézust maga fölébe, ahová nem emelkedhet semmiféle emberi gondolat, de Péter nyomban felemelkedik ezután Jézus fölé. Péter veszi védelmébe és oktatja és tanítja az Urat, tanítóját s így be kellett következni a zuhanásnak. Mikor Péterből nem az égi kijelentés, hanem Péter maga beszélt, akkor Péter használhatatlanná vált. Péter nem volt kőszikla. Egyik pillanatban kőszikla, másik pillanatban Sátán. Aszerint, hogy az egyik pillanatban az égi kijelentés hangján, másik pillanatban a saját hangján szólal meg. Ezt a kettősséget magunkban is felismerhetjük. Egyik pillanatban a reménység, öröm, boldogság magasztosultság éneket mondjuk és a szállunk fel a magasságokba, a másik pillanatban sötétségbe, reménytelenségbe és kétségekbe zuhanunk alá; Péter ez újabb megtérése egy csodálatos mélységgel gazdagul és egészül ki: Péter önmagától megtér Jézushoz. Arra tanította Pétert Jézus, hogy mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, az ő lelkében pedig kárt vall, szenved és Péter most ezt is megtanulta. Megtér és megtérni nála annyit jelent, mint elvetni önmagát, Ismét előtte áll az új életcél: elveszíteni önmagát. Ez a harmadik megtérés egyszerre magasabbra visz, meg mélyebbre vitte Pétert. Magasabbra mert most többet látott meg Jézusból, hogy Ő Isten Fia. És viszont mélyebbre is vitte, mert nemcsak bűneit hanem önmagát, az egész Pétert látta elvetendőnek. Péter minden cselekedetét, Péter minden okosságát és meglátja a legnagyobbat: Az Élő Istennek Fiát.

Lukács. 22: 31-34 és János. 7: 15-17 vk. Péter negyedik megtérése, olyan esemény volt, amelyet Jézus előre bejelentett, mikor elárulták mikor az úrvacsorát szerezte és elfogták, hogy halálra ítéljék. Jézus bejelentette, hogy Péter megtagadja Őt. Éppen akkor történt ez, amikor Péter erősen fogadkozott nagy magabiztosan:

„Ha mindnyájan megbotráncoznák is Tebenned én soha meg nem botráncozom.” /Máté 26: 33/. De mikor Jézus megjövendölte ezt a visszahanyatlást, ugyanakkor megjövendölte azt is, hogy Péter fogja megerősíteni a többieket is. Ezzel mintha azt mondta volna Jézus: Te éppen a bukás miatt leszel alkalmas erre! A jövendölés beteljesedett; Péter megtagadta az Urat; Péter és Jézus közé felhő került felhő sűrűsödött, Péter sírt s ebben a sírásban már benne volt a megbánás, de nem tisztázódott a dolog húsvét napján sem. Csak akkor rendeződött el újra a viszony, mikor a tanítványok egy csoportja a Galileai-tengeren halászva újra eltöltötték sikertelenül egy éjszakát hiábavaló fáradozással és reggelre kelve egyszerre csak a szürkületben megláttak a parton egy alakot. Jézus a feltámadás után mindig változtatta alakját. Mindig egyre fenségesebb lett, de egyre nagyobb lett az űr közte és az emberek között. De volt ott egy tanítvány, aki megérezte, hogy ki van ott és szólt Péternek, de ez a tanítvány ugyanaz volt, aki feltámadás reggelén is nem mert bemenni a sírba, hanem szólt akkor is Péternek a tettek emberének. Péter pedig most belevetette magát a tengerbe és mint azon az éjjelen, mikor az éjszaka negyedik részében ment hozzájuk, a tanítványokhoz a vízen járva, most is kilépett Péter a hajóból és ment Jézus felé. Ez a bátorság, amely most is Jézus felé vitte Pétert abból fakadt, hogy Péter újra hitt, de most már nem önmagában, hanem Jézusban, hogy megbocsát és mellé áll. És nem csalódott. Jézus először nem szólt semmit, mintha nem is vette volna észre Péter bizonyágtételét, ezt a tettekbe szóló bizonyágtételt. Hagyta a lelkét feszültségben. Mert ebben csodálatos dolgok mennek végbe az emberi lélekben. Elhallgat az ember és beszélni kezd az Isten a kárpadra vont lélekben. Mikor a reggelizést befejezték, ekkor szólt csak Jézus. Amit mondott csak egy kérdés volt: „Simon, Jónának fia szeretsz-e engem?” És Péter így felelt rá: *Te kedves vagy nekem.* „Másodszor is kérdez Jézus és Péter most is csak ugyanúgy felel. Mikor harmadszor is felteszi Jézus a kérdést, de most leszáll az ő csodálatos gyöngéd szeretetével abba a mélységbe, ahol Péter van és így teszi fel a kérdést: „Simon, kedves vagyok-e én neked. Péter szégyenkezve csak ezt tudja mondani: „Igen Uram, Te mindennél kedvesebb vagy!”

Amikor annak, kinek semmi reménye nem volt ezen a világon, tele van a szíve szégyennel, fájdalommal, az Úr ezzel a leszállással mindent visszaadott. Mert Péter a tagadással mindent jóvátehetetlenül elveszített és most újra hitt a pusztá irgalomban. Ezt látta Jézus, de sokáig nem szólt és mikor megszólalt, akkor nem említette a bűnt és nem tett szemrehányást, sőt újra elismert valamit és mikor Péter csak ennyit tudott mondani, hogy: "Uram én kedvellek Téged, Jézus többet tételezett fel róla, mint ő saját magáról. És most is Jézusnak volt igaza, mert akkor már Péter jobban ragaszkodott az Úrhoz, mint mindenhez ezen a világon. Itt ebben a megtérésben Péter sokkal többet veszített, mint eddig. Elveszítette minden

magában való reménységét. Ám sokkal többet nyert, mert látott egy olyan Jézust, aki leereszkedik hozzá a mélybe, hogy ennek a bűnösnek, aki megtagadta megbocsátson és vállalja ott a mélyben a közösséget vele. És itt újra egy életcél állott Péter elébe. Ne járj magasan, keresd az eltévedt báránykákat, menj utánuk, szállj le értük a mélybe. És Péter megértette az új életcél. Ezután még egy ötödik megtérés következett.

„Csia Lajos - feljavított kézírata.”